

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. R.**
trvale bytem,
.....
t. č. bytem

zastoupen **Mgr. Radimem Strnadem, advokátem**
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2019, č. j. CPR-7495-2/ČJ-2018-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2019, č. j. CPR-7495-2/ČJ-2018-930310-V241 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 17. 1. 2018, č. j. KRPB-273901-23/ČJ-2017-060026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících jeho výkonu. Zároveň bylo rozhodnuto, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování (§ 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že se žalobce dostavil spolu s jeho právním zástupcem dne 30. 11. 2017 v 11:00 hod. na příslušný útvar Policie ČR s žádostí o řešení své pobytové situace. Totožnost žalobce byla ověřena podle platného cestovního pasu UKR č. x. Následnou lustrací v cizineckém informačním systému nebylo zjištěno žádné platné vízum ani jiné oprávnění, na základě kterého by byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky či jiného členského státu Evropské unie.

II. Napadené rozhodnutí

4. Podle žalované bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky od 22. 3. 2017 do 30. 11. 2017 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn.
5. Současně žalovaná doplnila, že žalobce pobýval v minulosti na území České republiky na základě víza platného od 7. 12. 2016 do 6. 3. 2017. Kromě toho žalobce požádal dne 11. 12. 2014 o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dané řízení (č. j. OAM-45703/DP-2014) však bylo usnesením zastaveno a žalobce nebyl úspěšný ani se svým odvoláním ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. O následně podané žalobě ke Krajskému soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 95/2017 nebylo doposud rozhodnuto. Návrh na odkladný účinek žaloby byl nicméně usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2017, č. j. 29 A 95/2017-15 zamítnut. Žádným dalším povolením k pobytu na území České republiky žalobce nedisponuje.
6. Prvostupňový správní orgán se pak podle názoru žalované dostatečně zabýval také přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v souvislosti

s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění, a to při zohlednění veřejného zájmu na tom, aby cizinci pobývali na českém území v souladu se zákonem.

7. Kromě toho žalovaná poukázala na skutečnost, že prvostupňový správní orgán vycházel při rozhodování ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 13. 12. 2017, ev. č. ZS39154 (dále jen „závazné stanovisko“), podle kterého je vycestování žalobce možné. V této souvislosti žalovaná uvedla, že je obsah daného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění, protože se prvostupňový správní orgán otázkou vycestování žalobce zpět do vlasti dále nezabýval.

III. Žaloba

8. V žalobě bylo žalobcem namítáno, že nebyl v řízení zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, neboť prvostupňový správní orgán ve vztahu k posouzení možnosti vycestování z území bez vlastního zkoumání či prověřování pouze odkázal na závěry obsažené v závazném stanovisku. Podle názoru žalobce nelze v tomto ohledu vycházet výhradně z ust. § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože dané ustanovení stanovuje pouze formu, nikoliv obsah závazného stanoviska.
9. Závaznost daného stanoviska pak nevyplývá ani z ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože stanovuje pouze podmínku, aby si jej příslušný správní orgán od Ministerstva vnitra ČR vyžádal. Jelikož nebylo ve vztahu k posouzení možnosti vycestování žalobce provedeno další dokazování či vlastní hodnocení prvostupňového správního orgánu, bylo postupováno v rozporu se zákonem.
10. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost nahradit náklady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

11. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že bylo na argumentaci žalobce dostatečně reagováno v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. Na jejich odůvodnění se proto žalovaná zcela odkázala a současně krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

12. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno na základě úředního záznamu ze dne 30. 11. 2017 a výsledků lustrace v příslušné evidenci cizinců. V této souvislosti pak byly do správního spisu založeny kopie cestovního pasu žalobce a rozhodnutí příslušných orgánů veřejné moci, na základě kterých bylo rozhodnuto o předchozí žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Konkrétně se jedná zejména o usnesení Ministerstva vnitra ČR ze dne 16. 2. 2015, č. j. OAM-45703-12/DP-2014, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 3. 2017, č. j. MV-79070-4/SO-2015 a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2017, č. j. 29 A 95/2017-15 (rozhodnutí o zamítnutí žádosti o odkladný účinek žaloby). Kromě toho je ve správním spisu založen také protokol o výsledku žalobce

jako účastníka řízení ze dne 30. 11. 2017, ve kterém mimo jiné uvedl, že chce co nejdříve odcestovat do vlasti.

13. Prvostupňový správní orgán si dále vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, podle kterého bylo vycestování žalobce možné. V rámci jeho odůvodnění bylo poukázáno zejména na skutečnost, že žalobce pochází z oblasti na Ukrajině (Nyzhni Vorota, Volovetsky rajon, Zakarpatská oblast), ve které k žádným ozbrojeným konfliktům nedochází, přičemž je bez zásadních problémů zajištěno poskytování veřejných služeb. V této souvislosti byla ke stanovisku přiložena Informace OAMP o zemi původu (Ukrajina) ze dne 24. 7. 2017.
14. Možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí žalobce na výzvu nevyužil. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které mj. vycházelo v otázce posouzení možných překážek vycestování z obsahu závazného stanoviska. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketně odvolal, avšak odvolání nebylo ani na výzvu prvostupňového správního orgánu doplněno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
16. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Žalobce v žalobě uplatnil pouze jedinou námitku, která se týkala povahy závazného stanoviska ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců. Podle jeho názoru nelze při rozhodování o správním vyhoštění ve vztahu k posouzení možnosti vycestování z území pouze odkázat na obsah závazného stanoviska, ale naopak musí správní orgány v tomto ohledu provést řádné dokazování za účelem zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, jak stanovuje ust. § 3 správního řádu.
20. Předně krajský soud uvádí, že se již touto námitkou v jiných právních věcech opakovaně zabýval a nepovažoval ji za důvodnou (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2017, č. j. 22 A 71/2016 – 27, nebo ze dne 22. 10. 2015, č. j. 32 A 51/2015 – 18; rozhodnutí Krajského soudu v Brně na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani v nyní posuzované věci proto neshledal žádný důvod k tomu, aby své dosavadní závěry jakkoliv korigoval.

21. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*“
22. K tomu krajský soud uvádí, že z dikce daného ustanovení nelze v souladu s argumentací žalobce dospět k závěru, že by z něj vyplývala pouze povinnost správních orgánů vyžádat si ve vztahu k posouzení možnosti vycestování cizince stanovisko příslušného ministerstva, aniž by pro ně bylo obsahově závazné. Při interpretaci ust. § 120a zákona o pobytu cizinců je totiž nutné reflektovat skutečnost, že je ve vztahu k povaze závazného stanoviska pomocí poznámky pod čarou č. 9b) explicitně odkazováno na ust. § 149 správního řádu jakožto na obecnou právní úpravu závazného stanoviska (*lex generalis*). V prvním odstavci tohoto ustanovení je pak závazné stanovisko vymezeno jako úkon správního orgánu na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a **jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu**. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
23. Závazné stanovisko může tedy s ohledem na zásadu legality vydat pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn (v posuzovaném případě Ministerstvo vnitra ČR) a také jeho vydání musí mít zákonnou oporu (ust. § 120a ve spojení s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců). Bylo by pak nejen proti smyslu závazného stanoviska, ale také proti dikci již odkazovaného ust. § 149 odst. 1 správního řádu, pakliže by správní orgány rozhodující o správním vyhoštění cizince obsah závazného stanoviska nerespektovaly.
24. Posouzení otázky, zda je některý ze zákonných důvodů bránících vycestování cizince podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců naplněn či nikoliv, je výlučně v kompetenci příslušného ministerstva jako dotčeného orgánu, a to také za předpokladu, že by byl obsah závazného stanoviska v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zpochybněn. V takovém případě je totiž zákonnou povinností odvolacího správního orgánu vyžádat si podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání, což je v nyní posuzované věci ministr vnitra (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, a ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 – 51; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Nelze tedy přisvědčit názoru žalobce, že správní orgány nedostály své zákonné povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, neboť zákonem vyžadovaný důkazní standard v otázce překážek pro vycestování byl zajištěn právě prostřednictvím vyžádání závazného stanoviska, které není samostatným rozhodnutím, ale závazným podkladem v řízení o správním vyhoštění. Stejným způsobem se ostatně v minulosti vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015 – 20, judikoval, že: „*V průběhu řízení o správním vyhoštění postupovalo krajské ředitelství cizinecké policie v souladu s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vyžádalo si závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, kterým se následně při rozhodování řídilo... Tento zákonný postup však nepovažuje*

za protiústavní či jinak odporující základním zásadám správního řízení. O opaku nepřesvědčily Nejvyšší správní soud ani obecné výtky stěžovatele. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince není samostatným rozhodnutím vydávaným v jiném správním řízení, avšak je podkladem opatřeným v rámci správního řízení o vyhoštění (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2009, č. j. 11 Ca 162/2009 – 38, č. 1764/2009 Sb. NSS). Veškeré záruky zákonnosti správního řízení jsou tudíž zakotveny v rámci něj. Závazné stanovisko nelze vnímat odděleně a vylučovat ho mimo řízení o správním vyhoštění, neboť může být soudně přezkoumáno pouze spolu s rozhodnutím o správním vyhoštění jako jeho závazný podklad.“

26. Správní orgány proto postupovaly v řízení o správním vyhoštění zcela v souladu se zákonem, pakliže v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí odkázaly ve vztahu k možnosti vycestování žalobce na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 13. 12. 2017, ev. č. ZS39154, které bylo za tímto účelem vyžádáno. Jeho obsah pak nebyl ve správním řízení (žalobce podal prostřednictvím zástupce pouze blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno), ani v žalobě nijak zpochybněn.
27. Pouze nad rámec uvedeného proto krajský soud dodává, že byla sice k závaznému stanovisku doložena pouze jedna podkladová zpráva o zemi původu, konkrétně Informace Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 24. 7. 2017, ale z jejího obsahu je zřejmé, že žalobce pochází ze západní oblasti na Ukrajině (Zakarpatská oblast), která není v současné době ozbrojeným konfliktem přímo postižena, což je zdejšímu soudu známo rovněž z jeho vlastní rozhodovací činnosti. Žalobce ostatně v rámci výsledku účastníka řízení před prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedl, že mu v návratu do vlasti žádná překážka nebrání a naopak chce sám co nejdříve vycestovat.

VII. Závěr a náklady řízení

28. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.